

ARGEȘ 50

memoria revistei

Nr. 9. Februarie 2016

Din iunie 2015, revista *Argeș* a intrat în cel de-al 50-lea an al existenței sale. Până la jubileu, ne propunem să marcăm, peț de 12 numere, momente și... schițe din istoria revistei: texte facsimilate, poze cu parfum de epocă, ecouri... Altfel zis, să ne amintim de cei ce-au au trudit o jumătate de veac la ieșirea în lume a publicației care a pus orașul Pitești pe harta culturală a țării. În cei 50 de ani, n-a existat mare scriitor român contemporan care să nu fi publicat aici, după cum cei mai importanți scriitori au fost laureați ai revistei; nu dăm nume, pentru a nu deranja prin fatale omisiuni, nici de colaboratori, nici de redactori, nici de redactori-șefi. Miile de pagini tipărite sub antetul *Argeș* reprezintă implicit un important capitol

de istorie a literaturii române contemporane. De altfel, din revistă s-au născut nenumărate cărți ai căror autori le-au croit inițial aci în rubricile lor. Cu bune și cu faste, cu mai puțin bune, *Argeș* a ajuns la o vârstă venerabilă. Cine ar avea curiozitatea să parcurgă întreaga colecție, ar putea depune mărturie că revista n-a fost niciodată culegere de texte mai mult sau mai puțin valoroase, ci că ea a reprezentat totdeauna un proiect editorial coerent, schimbat pe ici, pe colea, de la o serie la alta... Ajuțați de editor, de finanțator, de eventuali sponsori, sperăm ca în iunie 2016, să sărbătorim la Centrul Cultural Pitești așa cum se cuvine și cum ne place să credem că merităm. (D.A.D.)

Nichita Stănescu:

„Cartea de poezie se confundă cu fiecare dintre părțile sale, cel puțin în intenția ei trăită. Ideea de *antologie* se refuză de la sine; deși corpul cel mare al unui volum gândit unitar poate primi în sine poezii disparate, scrise la date diferite, fără să producă fenomenul respingerii în cazul când acestea (poeziile disparate) joacă funcția de *copule*. Găsirea tonului unitar și a viziunii unice a unei cărți este o lucrare interioară, de natură sisifică. Scrisul și transcrisul sunt acte finale ale unei întreprinderi donquijotești. (Nu o dată izbite de moara de vânt a vreunui edituri sau a vreunor editori – și de toată coada lor administrativă – care fabrică obiectul pe care tu îl acreditezi cu propria ta existență, adică volumul, placheta, cartea).”

(dintr-un interviu, Argeș, nr. 2(69)/februarie 1972)

Al. Brătescu-Voinești despre procesul de creație

In cadrul unui ciclu de conferințe cu tema „Procesul de creație al scriitorilor români contemporani”, organizat la Ateneul Român în 1942, au fost invitați să-și spună cuvântul despre generația operelor o serie de scriitori ca Tudor Arghezi, Ionel Teodorescu, Cezar Petrescu, Brătescu-Voinești etc.

Conferința lui Al. Brătescu-Voinești despre procesul de creație a unor opere ca „Blana lui Isala”, „Moartea lui Castor”, „Două surori”, „Nicolăiță Minciuță”, „În lumea dreptății” au rămas în arhiva noastră și constituie astăzi un prețios material inedit în descifrarea tainelor de laborator ale scriitorului.

Descinzând dintr-o familie cu antecedente scriitoricești — ca de pildă tatăl mamei sale, Ion Voinescu al II-lea, prieten cu Eliade, Grigore Alexandrescu, V. Cărlion și Momuleanu, — scriitorul a suferit de copil influența binefastă a unchiului său, căpitanul de geniu Alexandru Voinescu, „cel mai extraordinar povestitor pe care l-am cunoscut în viața mea”. Acesta a fost personificat de scriitor în eroul jemeș „Antimach” din „Scrisorile lui Mău Gerescu”.

„Si așa — mărturiseste scriitorul — de la șasea Alexandru am moștenit și azi de a povesti altora lucrurile hazlii ale îndoințării: pe care le vedeam și atunci metaforic m-o urmărit și după ce am învățat să scriu.”

Scriitorul își alegea profesia de avocat. Dar — precizează în continuare al. autor — „lucrul cu înțeleptul în lumea dreptății, îmi atrăgea în profunzime de gânduri profesia pe care mi-o alesesem”. Tânăr de înfățișare cu un et

Desen de SILVAN

Scrisori inedit de la Matei Caragiale

Mănușii de epistole inedit, din care am spicuit, nu de mult, pasagi rălete, leșii la iveală dintr-un vechi sipet de familie, pentru a mărturisii una din rarele prietenii pe care le-a hrănit scriitorul, apare într-un moment în care o judecată sumară sau o cunoaștere incompletă a vieții lui Matei Caragiale ar putea să pună în circulație un fals portret al acestuia. (Este vorba despre corespondența purtată de Matei I. Caragiale cu N. Boicescu din București, amic al scriitorului încă de pe băncile liceului Sf. Gheorghe (1896), căruia, într-o scrisoare de mai tirziu, din octombrie 1907, i se adresează în acești termeni: „Ti-am scris atât de mult pentru că tu ești unicul meu confident, așa cum erau Mortimer și Bougrelon în romanul lui Jean Lorrain”. Bunăvoinței acestor persoane, de curind decedată, îl datorăm și relațiile suplimentare de care vom însoți, pe alocuri, textul acestor însemnări marginale).

Ele capătă astfel dubla semnificație a unui document de viață și a unui mesaj postum, menite să rețuzeze sensibil vechia imagine a autorului lor, umanizând-o și apropiind-o de înțelegerea noastră.

Epistolele ne transportă în luna anului 1907.

Matei stă la mahala. E student și sărac, foarte sărac chiar. E o vreme în care probabil nu avea palton, dar, prea mîndru ca să mărturisească adevăratul motiv pentru care nu putea ieși din casă, pretexta o răceală de lungă durată, care îl ținea în pat. E profund deprimat dar, alături de nepăsarea și proferea sa rezasamul:

De Bucuroș 22 Iunie, 1907
Antimachule!

Dragă amice,
Să mă scuzi, te rog, că nu ti-am răspuns încă dar am fost

De unde îmi făceam planul să intru acasă cu un palton frumos, pe care aveam să mi-l admitre nevastă-mea și copilul, să intru cu o jerpelitură, care-mi venea ca o teclitură, căpătata de pomână. Să-mi tie nebunule, cînd-mă la București mi-am găsit paltonul; dar neliniștea și amărăciunea mea pină să-l găseac n-o urez nimănui. Aceasta este intimplarea reală din care a ieșit Blana lui Isala.

Peste citiva vreme metafora de o povestii altora emoțiile mele m-a îndemnat să fac din această pofanie o schiță. M-am dat după treburile profesiei mele de avocat, dar peste citiva timp revenindu-mi acest gînd

Alexandru Boboc:

„Filosofia românească se înscrie în circuitul cultural european („universal”) prin sincronizarea ei activă, prin contribuții de valoare la reconstrucția teoretico-metodologică și la realizarea unității dintre specific și universal. „Putem ieși în față”, cum spuneți, cu mari personalități: D. Cantemir, T. Maiorescu, V. Conta, M. Eminescu, apoi cu cele câteva generații de gânditori reprezentativi pentru școala filosofică românească, dintre care menționăm: P. P. Negulescu, C. Rădulescu-Motru, I. Petrovici, A. D. Xenopol, V. Pârvan, Nae Ionescu, Mircea Eliade, P. Andrei, M. Vulcănescu, M. Florian, T. Vianu, L. Blaga, M. Ralea, N. Bagdasar, D. D. Roșca și alții. Putem vorbi de sisteme de gândire: „personalismul energetic” (C. Rădulescu-Motru, trilogiile sub semnul stilului (L. Blaga), „Recesiunea ca structură a lumii” (M. Florian). De reținut că aceste sisteme (ca și alte dezvoltări) au prestații de referință competitive pe plan european, în reconstrucția modernă a domeniilor teoretice (de la logică și istoria filosofiei la filosofia sistematică și filosofia culturii, filosofia istoriei, filosofia limbajului etc)”.

(dintr-un interviu realizat de Jean Dumitrașcu, Argeș, nr2(272)/februarie 2005.

CRONICA CRONICA

Epigrame

Unul redactor:

Sudii multe nu prea are,
In schimb are derogare,
Și-acum cere insistent,
Derogare... de talent.

Unul poet ultra-modernist:

Eminescu-a dus-o prost,
Dar a scris versuri divine,
Tu pesemne, al alt rost:
Să scrii rău, dar s-o duci bine.

GABRIEL TEODORESCU

Unul „contribuționist”
care publică documente
fără însemnătate:

Am mai aflat ceva de seamă
Din „documentul” publicat.
In anul X a fost o dramă,
Poetul Z a strănutat.

I. F. STANULESCU

Unul scriitor care și-a pregătit
in grabă volumul:

L-au presat cei din redacții,
Tipografil l-au presat,
Pînă cînd, de-aia presa,
I-a lesit volumul, plat.

Unor constructori de poduri,
care întrezir lucrările:

Dacă-Apolodor la poduri
lot ca voi ar fi lucrat
Românii nici pînă astăzi
Istul n-ar fi traversat...

GH. ZARAFU

Pe moartimintul unui medic:

Trecător, stai un moment,
Pune flori pe-acest mormint:
Tu mai ești azi pe pămînt,
Fîndcă nu mi-ai fost client.

FLORIN IORDĂCHESCU

Nedeile

Casa regională a creației populare din regiunea Oltenia a nu numai o casă de artiști ci, se dovedește, și una de vrednică gospodărie și literaturii: editând volumul *Nedeile*, ea valorifică prin inițiative binevenite izvoare ale culturii tradiționale românești.

Studiu a 96 de surse documentare, cercetare practică la fața locului, evocare și precizie în formare, volumul *Nedeile* apare prin străduințele autorului Vasile Cărăbîș care își aduce astfel o contribuție de seamă la cunoașterea unor obiceiuri străvechi și la recuperarea în circulație a unor imagini de vîrstă și cultură ale poporului nostru.

În cele 40 de pagini de sub o copertă care nu-i, din păcate, prea atrăgătoare, volumul oblige atât casa editoare, cit și celelalte case de creație să continue publicarea și a altor lucrări asemănătoare. Am sugera câteva titluri: *Călușarii*, *Chelăndra*, *Olaritul*, *Măștile în jocurile populare*, *Străvechi jocuri și jucării ale copiilor* etc.

T. IOSIF

și fizice după munca de fiecare zi.

Fotografia ne fereste, deseori, de alte regretabile pasiuni sau de antrenări ireparabile. Ea dezvoltă inteligența și simțul vizionii. Peste tot ne confruntăm cu tot ce este frumos, plăcut și dorit.

Ea ne fixează trecutul într-un fel neschimbător, un trecut pe care de cele mai multe ori îl niem din tot sufletul să nu-l uităm.

Am onoarea să felicit **FOTOCUBUL MEDICILOR FOTOGRAFI DIN ROMÂNIA**, pentru cei zece ani de existență.

Am reținut desigur sugestiv intitulat „*Singurătate*”, un copil la o margine de drum, „*Flori*” și „*Pe gânduri*” — lucrări executate cu delicate sensibilitate.

Poate că ideea și exemplul topolovenilor ar putea fi repetate și de alte localități mai ales ca bibliotecă reprezentivă într-adevăr un izvor de nouitate, artă și cultură.

R. T. A.

Prof. MARIUS GHEORGHIU

DR. MAURICE VAN DE WEYER

Medicină, artă, fotografie

Expozanților celui de al optulea salon internațional bienal de artă fotografică al Fotoclubului Medicilor din Republica Socialistă Română, dr. Maurice Van de Weyer, președintele Federației Internaționale de Artă Fotografică, — el însuși medic internist într-o unitate sanitară din Anvers, le-a trimis un mesaj, din care redăm:

— Dintre toate marile bucurii care au datul de a urma plăcerile acestei lumi, fotografia este, cu siguranță, una din cele mai profunde și mai spectaculoase.

A practica fotografică este pentru mulți dintre noi, un maximum de plăcere și ea ne ajută să recuperăm forțele intelectuale

Expoziție plastică la Topoloveni

Oprindu-se prin diverse localități ale regiunii noastre, grupul de scriitori prezent în cadrul Lunii cărții la sate a vizitat și bibliotecă din Topoloveni, unde au avut plăcuta surpriză să descopere și o mică expoziție de desene a profesorului Mihai Vladulescu.

măruntă

Primim

La pagina 18 a revistei „Argeș” (nr. 1.1967) semnatarul nostru intitulat „Poposari în mormint” G. Poenaru, face câteva observații cu privire la unele publicații ale editurii Mercurian. Astfel, cînd afirmăm că lucrarea lui Gh. Epuran fiind destinată documentării altora, trebuie să conțină date precise și nu culose „după ureche”. G. Poenaru are dreptate; dar cînd spune că lucrul Bileu are o suprafață de „circa 6 hectare”, nu mai are. Acest binecunoscut localității are o suprafață măsurată precis și care poate fi arătată ca atare: 6,45 ha.

R. T. A.

Prof. MARIUS GHEORGHIU

Informații cronate in ghidul turistic „Argeș”

Apariția de curînd în editura Mercurian, volumul „Argeș” — ghid turistic al regiunii — are un format plăcut și atractiv.

Era pînă înăz ghidul prezintă numeroase erori, dintre care vom menționa câteva.

Apar înconștient în unele texte și redacții de pe scrie în unele cazuri, cum ar fi la pag. 177, r. 11: unde în loc de Braria apare Braria (nume de rîu); la pag. 181, în loc de Drăghina (numele unui mormint și al unui sfetș din basmul superior al R. Doanaru) este scrie Drăghina; la pag. 200, în loc de mormintul (denumire locală) este scrie mormintul (denumire locală); și la pag. 200 se afirmă că din Poenaru — „Sf. Iosif” (cuvînt Sf. Iosif) înlocuiește grupul (în realitate de-aicea scriitorii Argeșului); la pag. 204 — înaintea de a spune la Rucșu, Diocleu via trece prin mormint Poada și Grombavala de fapt Diocleu trece prin mormint.

de la Trisop la Curtea de Argeș, după hărți, poartă în duce prin Bodeasa și Valea Mîrlău și duce pe valea Argeșului. În realitate este drumul nr. 100 care trece pe la distanță de câteva kilometri de curtea de Argeș și pe drumul nr. 100 care trece pe la distanță de câteva kilometri de curtea de Argeș. Tot aici de distanță de curtea de Argeș pe valea Topoloveni, Vlăscăuș, R. Doanaru, R. Trisop, Argeșului; mai mult decât atât, unele morminte trece pe hărți, de exemplu cea de la sud de Ciampolung care merge, chipurile, spre est, pînă la Valea Argosului (treacă la nord, dar este greșită din cele două), în vreme ce se întinde spre Trisop, sau se deprinde de la Nîmăreș din ora națională, figurează pe un mormint important; un alt mormint (într-o mormint) și Curtea de Argeș) este de asemenea înaintea pe hărți.

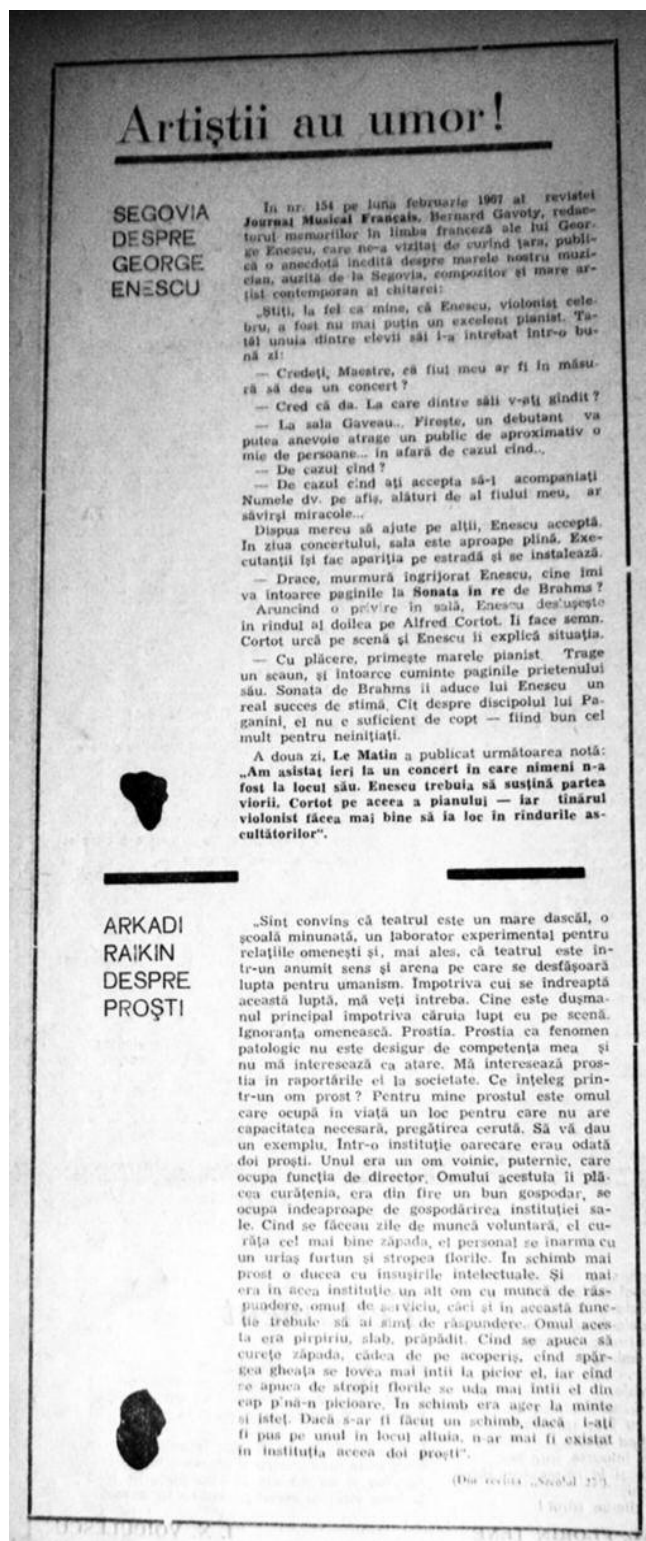
Pe aceeași hărți este trecută și curtea de Argeș (într-o hărți) reprezentată cu culoare albă), amplasarea și delimitarea sa teritorială.

Donald Măgala a trecut la nord de curtea de Argeș, înaintea de curtea de Argeș, cu o suprafață de 1212 metri, cum greșit este trecut pe mormintul hărți, denumirea în realitate și este de 1219 metri (hărți și topografie).

Deși în text actualul raportă adesea, asupra subdiviziunilor Topoloveni, pe hărți a scris „D. Ciampolung” în loc de „Ciampolung, Argeș”.

memoria revistei / februarie 2016

3

unde va, cînd va

un fel de-a fi aproape,
ca trăitor în propria moarte.

depărtarea, un alt soi de abis,
durerea oriunde aș fi
sunt mereu acolo, unde îmi este inima.

n-am plecat niciodată,
deși iubirea de mamă și meleag
ar trebui înșirată doar cu cerneală simpatică
spre deplina noastră tămăduire
închinându-ne arborilor.

copil sa fi rămas. cruțate pădurile
într-adevăr, oricum a fost, doar
copilăria e a noastră.
restul e lume.

am putea fi însă bîntuși de atîta amărăciune
de n-am fi cunoscut cîndva înseninarea,
am putea resimți
acest gol din inimă,
de n-am fi gustat undeva deplinătatea?

nimic nu rămîne cum este.
pesemne, doar
Nimicul.

(Argeș, nr. 2(380)/februarie 2014)

memoria revistei februarie 2016

Patru păsări răsucite

(pentru Nichita Stănescu)

Am sentimentul că în curând
Nu mă mai pot mișca
Pe acest pământ, atât de greu
Și greu de nemișcat –

Și atunci Tu, frate al meu,
Trebuie să Te mai miști
Din nou și mereu din nou –
Ca un Înger de tot eliberat

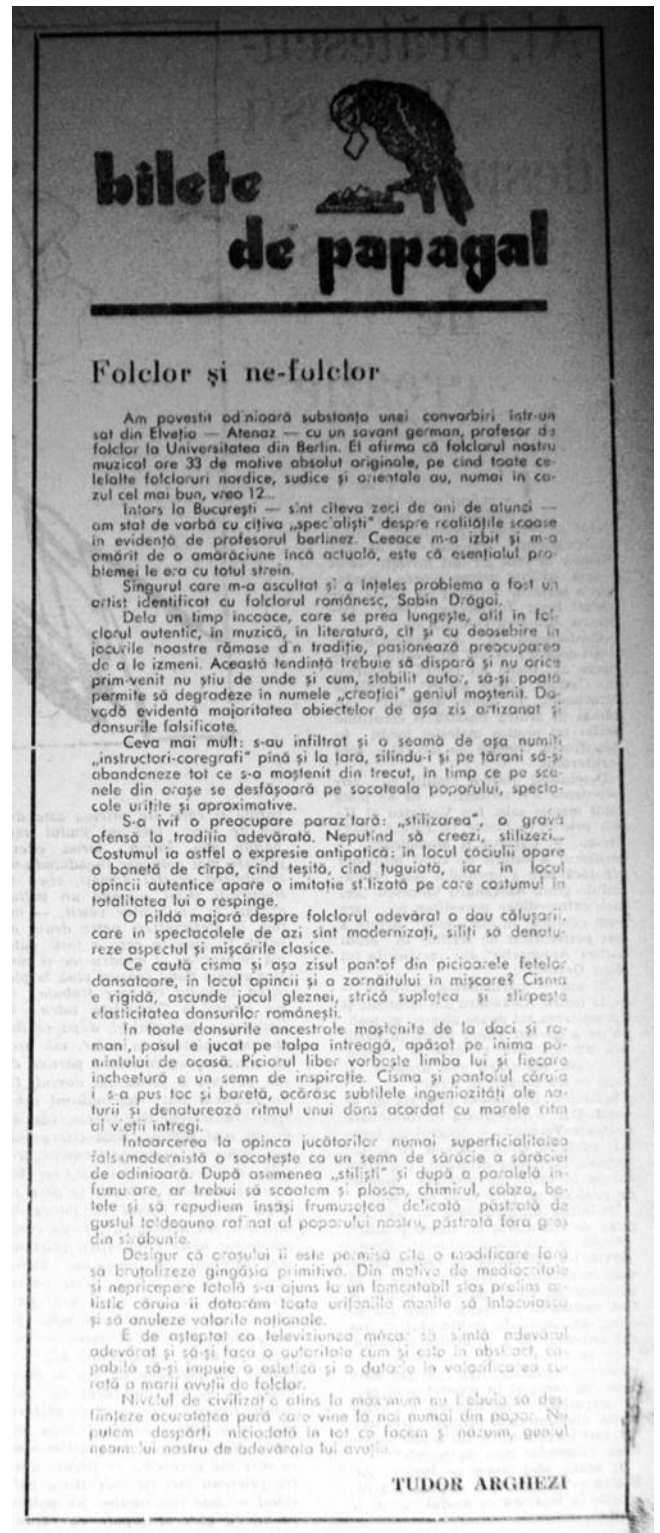
Căruia...pentru un pas
Sau chiar pentru o viață...
Nici nu trebuie vreun
Picioar sau două aripi –

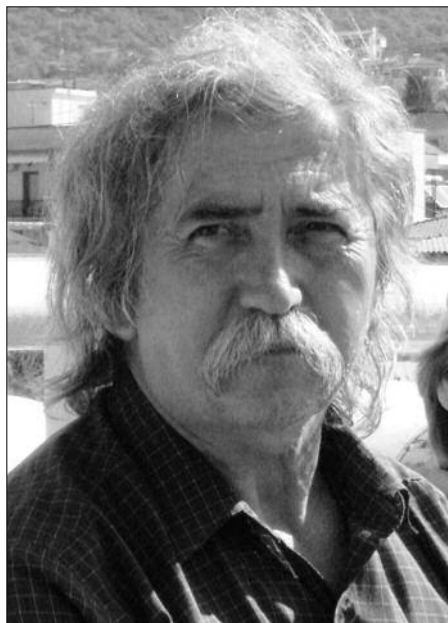
Ci doar un singur grăunte
De suflet și patru păsări răsucite
Undeva, la întorsătura Carpaților
Sau aici, la mine-n pieptul

Unde m-am obișnuit să adormi
În ultimul sfert de secol...
Adică AZI, fratele meu Hristea
Și de Stănescu Nichita...atunci

Când din nou și din noul-nou
Eu nu mai pot să mor –
Ca o dovadă doar numai a ta
Că o sărbătoare nu este viața!

(Argeș, nr. 2(284)/februarie 2006)

ION TUDOR IOVIAN SECOLUL PE SFÂRȘITE

și s-au strâns cu toții acolo și stau în picioare
în ploaia verde-amară
înfipti în noapte
parcă-s acolo dintotdeauna cu ploaia și vîntul
o lumină vîntă le dă tîrcoale nu se știe de unde
și nu-i luminează
și plînsul în sughițuri al nimănuși și al tuturor
nu-i mișcă din loc
și vîntul trece prin ei pufnind
– găuri numai găuri –
cu ploaia
de pe obrazul lor
cade
varul
urîtul le scrie memoriile
și ei stau
cu pâlării de paie desfundate pe cap –

niște sprietori abandonate în grabă

în cîmpul sterp
– viața a trecut deja mai departe-
țepeni în ploaia murdară – așa îi vei găsi și mîine și poimîine
și peste o mie de zile
cititorule care crezi că ești altceva decît ei.

(Argeș, nr. 2 (308)/februarie 2008)

CRONICA CRONICA CRONICA CRONICA

teatrală

„Să nu-ți faci prăvălie cu scară“

Într-un interviu publicat în 1963 – la cîteva săptămîni după premiera piesei lui de debut „Să nu-ți faci prăvălie cu scară“, la Teatrul Național din Cluj – Eugen Barbu spunea, cu verva și impetuozitatea temperamentală ce caracterizează publicistica sa: „Cînd privești în jur ce piesuțite sînt uncori scrise la lăscă „geniale“, rid din toată inima. Atentatul reușit asupra textului a dus la adevărate aberații literare. S-au scris acele spectacole pentru a fi oferite fanteziei unor oameni. Înși foarte onerabili, dar furati cu totul de excentric. După mine FITE scenografice au simțit nevoia imperioasă să mă ducă la anul clasic. Invidia de „moderniști“ pe toate scenele nu poate decît să dăuneze tinerilor care încearcă marca „degetul în domeniul dramaturgiei“. Că Eugen Barbu avea dreptate acum patru ani, cînd făcea aceste afirmații, și că are dreptate și astăzi, cînd declarațiile lui sînt reactualizate de programul tipărit cu prilejul reprezentării aceleiași piese pe scena teatrului „Al Davila“ din Pitești, este atât de evident încît orice comentariu devine inutil. Nu ni se pare însă inutil să subliniem că fenomenul denunțat cu vehemență de Eugen Barbu în

vescu, a dovedit inteligență și subtilitate în conturarea nuanțelor a coordonatelor psihice ale personajelor. Fără a neglija tradiția dominantă a acestei lumi cupide, albitrice și deceptivă, ostilită de însăși mesul triumfător și aspirațiilor ei. El a îndrumat cu pricepere echipa de interpreți spre mijloacele prozoarului social-istoric care determină declinul și dispariția unor asemenea exemplare, a păstrat în permanență față de falsele lor drame, o distanțare și o atitudine critică pe care le-a imprimat și actorilor, făcînd mesajul piesei deosebit de accesibil spectatorului contemporan.

Interpretarea rolului bătrînii Elena Domnișor de către Telly Barbu a constituit un adevărat recital de artă dramatică. De la înțelegerea justă a personajului și pînă la intruchiparea sa scenică, actrița a desfășurat o gamă largă de posibilități, îmbinînd isolația talentului, conștiințiozitatea și seriozitatea profesională, experiența actoricească și trăirea intensă, într-o creație unitară dar plină de nuanțe ca un filigran împletit cu măiestrie și siguranță de mîna unui mare artist. Este o realizare care constituie o cinste pentru scena căreia Telly Barbu i-a dăruit atîția ani de slujire devotată, și un exemplu ce se cere urmat de întregul colectiv al Teatrului din Pitești.

Toți ceilalți interpreți și-au adus contribuția – deopritivă de valoroasă – la acest real succes. Dem. Niclescu a realizat în Vasile Domnișor tipul brutal al negustorului pentru care „familia lui, el e“, acolind cu talent și deosebită intuiție artistică primejia schematismului. În rolul degeneratului Dumitru Domnișor, Dumitru Ivan s-a dovedit stăpîn pe mijloacele sale de expresie artistică, recomandîndu-se astfel pentru roluri mai complexe decît cele ce-i fuseseră încredințate în trecut. Tânărul și talentatul Sorin Gheorghiu a știut să redă admirabil profilul dezumanizat al lui Alexandru Domnișor, trecînd cu virtuozitate de la elevul-pușlama, fecior de bani gata, la cîmăul vîrtositate de aluneacă iremediabil în mocirla facismului. Eforturile lui Cornelia Poenaru de a îmbogăți, printr-o interpretare caldă, omănească, datele sumare cu care textul a înregistrat pe manșonul Polocan, sînt laudabile, chiar dacă n-au reușit să înlăture definitiv schematicismul structural al personajului. Ileana Zărescu a adus în rolul servitoarei umoral tonifiant al bunului simț popular; interpretarea trebuie însă menținută pe linia virtuozității, fiindcă există și în replici, și în reacția unora dintre spectatori, tentația luncării spre efecte facile, spre îngroșarea liniilor personajului. Cu căldură și vibrație a realizat Angela Radulescu rolul Silviei, – sîntura odrăslă recuperabilă din familia Domnișorilor. Julieta Strimbeanu, în rolul Domnicăi, a căutat să

• MIRELA. Teatrului Național din București împlinește anul acesta 25 de ani de existență. Înscădat în septembrie 1942, în condiții vitrege, mamei, s-a bucurat în anul jubileicului de înțelegere și purtarea de grijă a forurilor oficiale, îmbogățindu-și neîncontez teatrul de exponate și devenind un adevărat spațiu de cultură, o școală pentru oricine vrea să cunoască drumul erou dar glorioasă strălucit de teatru românesc de la origini și pînă azi. Apropiata aniversare a unui efort de veac de viață a Muzicului Teatrului Național – inițiată de directorul celei dintîi scene românești, acad. Zaharia Stancu – va constitui o adevărată sărbătoare a mișcării noastre teatrale și a întregii culturi naționale.

• LA TEATRUL „Al Davila“ din Pitești se repetă, sub îndrumarea realizoarei Lidia Ionescu, de la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale“ din București, piesa 6-mul care aduce piesele de Richard Nash, care a obținut cu celîta ani în urmă un răsunător succes pe scena teatrului „Luca Sturza Bulandru“ din Capitală. Rolul referențial – dar înaltă de fericitate – Lăzile va fi interpretat de Ileana Foșu; celelalte roluri au fost încredințate actorilor: Ion Furaș, Dem. Niclescu, Ion Dumbrăvescu, Vasile Prîsăcaru, Sorin

miza cu naturalitate și spontaneitate. S-au remarcat: Lidia Alexu, Elena Stefan, Gheorghe Fuleasa, Maria Bălcășescu și Rada Sălcău.

Spectacolul va fi reprezentat, în continuare, sînt pe scena teatrului din localitate, cît și în celelalte stațiuni balneare de pe Valea Cîltui.

• ARTISTII amatori ai liceului „N. Bălcescu“ din Pitești au prezentat pe scena teatrului din localitate comedia *Neta zero la partura*, de Octavian Sava și Virgil Stoianescu. Tinerii interpreți, îndrumați de scriitorul Valeriu Bucuș, au dovedit în rolurile de elevi, o sinceritate și o spontaneitate demnă de teatru iscusit. Mai stîngaci s-au dovedit în interpretarea personajelor mature profesorii, directorul și intendentul școlii, unde sinceritatea și lipsa experienței – întru totul explicabile la niște adolescenți – deveneau uneori evidente. Cu o surprinzătoare excepție: elevul Petre Postelnicu, care a adus în rolul profesorului Zărescu (pseudonim „Domnul Vușcu“) o stăpînire sigură a mijloacelor de expresie scenică. S-au distanțat de asemenea de restul interpretorilor, printr-un simț deosebit al umorului și printr-o vibrație în plus, elevii: Petre Bălcău (substanțios „Barbovescu“), care nu s-ar simți stîngaci nici alături de interpreți „profesioniști“.

IOAN MOLDOVAN

Duminică de august, 97

Au trecut lucruri și le-am uitat
 Acum pleava lor jilavă ca puiul de hulub în fundul sacului
 Nu văd bine și nici cu scăldatul în pârâul Imbuzului nu mă risc
 Sunt multe-multe țigăncușe în apa plină de cânepă putredă
 Sunt bolnav de susur și nu de ieri, de alaltăieri
 Vestea asta o duce îndată un vehicul
 Care tocmai a pornit din curtea Bunkerului
 O, fiii mei, voi mi-ați arătat câteva minuni
 Sub frunzișul cenușii
 Dar mama surâde ca în uitare

(Argeș, nr. 2(356)/februarie 2012)

Fotografiile de la Premiile revistei Argeș din nr. 8 al suplimentului aparțin lui ILIE VODĂIAN.

ARGES
 Revistă lunară de cultură fondată în 1966
 Apare la Pitești
 • Serie nouă • Anul IV (39) • Nr. 2 (284) • Februarie 2006 • 1,50 lei (15.000 lei) •

Invitatul revistei: Luca Pițu
 Revine, maiestuos, genul misivelor literare
 pag. 5

Cu Alexandru Paleologu despre Câmpulungul de altădată
 pag. 6

Conita Lena Kenzo floare cheală
 BIBLIOTECA REVISTEI

Poesis: Echim Vancea, Claudiu Komartin, Ion Maria
 pag. 10-11

George Ene Fenomenul corupției în viziunea lui Eminescu
 pag. 12-13

„La douăzeci și opt de ani, Adam Puslojić, un lungan pletos și cu favoriți, cu o frunte curbată și cu un nas acvilin, cu sufletul ca o pelerină neagră fluturând pe umeri scheletici de adolescent crescut peste noapte cu încă un metru, cu o vorbire tunătoare și timidă, metaforică și pasională, este unul dintre cei mai de seamă poeți tineri ai Iugoslaviei de azi. Flagrant romantic în gesticulație, asemănarea lui fizionomică cu Chopin m-a tulburat și, reîntâlnindu-l după mai bine de un an de la prima noastră cunoștință, l-am regăsit mai fantasmagoric încă și mai sentimental. În loc să-i spun „bine ai venit”, sau orice altă vorbă prietenească de bun venit, m-am trezit spunându-i: „Ce minunat ar fi să n-ai cumva soarta lui Chopin!”

NICHITA STĂNESCU

Adam Puslojić pentru Nichita
 pag. 4

Experiment

Cleofila Badea
și Cezar Ivănescu

Ion Popovici

Ion
Popovici
și (...)

Tipograf

Probe foto de VASILE GHIȚESCU